

Arrest

nr. 260 015 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 mei 2021 tot weigering van het opschorten of intrekken van het inreisverbod van 9 augustus 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 augustus 2019 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

1.2. Bij arrest van 22 augustus 2019 met nr. 225 115 schorst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in uiterst dringende noodzakelijkheid de verwijderingsbeslissing van 9 augustus 2019. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing wordt door de Raad evenwel verworpen bij arrest van 21 januari 2020 met nr. 231 527.

1.3. Via mail van zijn raadsman van 15 maart 2021 vraagt verzoeker de intrekking van het inreisverbod. Op dezelfde dag wordt ook een schrijven gericht aan de Belgische ambassade van Sofia, Bulgarije, met de vraag om, in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het inreisverbod in te trekken dan wel op te heffen.

1.4. Op 18 mei 2021 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de opschorting of intrekking van het inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Met verwijzing naar uw aanvraag van 5/4/2021 betreffende de intrekking van het inreisverbod dat op 9/8/2019 is afgegeven met toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan ik u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beslist dit inreisverbod niet in te trekken krachtens artikel 74/12.

De betrokkene heeft de volgende processen-verbaal van de politie, opgesteld te zijnen laste, ontvangen: PV.BR.10.L6.033841/2019 opgesteld op 9/8/2019 door de politie van Schaerbeek.

Het bestuur overweegt dat het gedrag van de betrokkene gevaar is voor de maatschappij.

Betrokkene verklaart een partner en kind met recht op verblijf in België te hebben. Toch blijkt uit zijn administratief dossier niet dat hij een aanvraag teneinde zijn verblijf te regulariseren heeft ingediend.

Betrokkene en zijn familie kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de partner en kind betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kind beperkt blijven. Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat het kind en partner - al dan niet tijdelijk - bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RW, arrest nr. 125 119, 30.05.2016)’.

Ondanks het feit dat betrokkene banden te hebben in België,, weegt dit bijgevolg niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Het blijkt bijgevolg niet dat deze banden van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze vermogen op te wegen tegen het gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Elke Staat kan vrij bepalen welke vreemdelingen toegang hebben tot het grondgebied en op het grondgebied kunnen verblijven en welke vreemdelingen moeten worden verwijderd (cf. E. VAN BOGAERT, Volkenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). In de jurisprudentie herinnert het EHRM aan het feit dat de verdragsluitende Staten volgens een internationaal rechtsprincipe het recht hebben om te waken over de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

Het inreisverbod van 3 jaar waarvan de betrokkene kennis heeft genomen op 9/8/2019 kan bijgevolg niet worden ingetrokken of geschorst.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending van de artikelen 62 en 74/12 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Het verzoek tot opheffing van het inreisverbod vindt zijn wettelijke grondslag in art. 74/12 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid voor de Minister of de Gemachtigde om het inreisverbod op te heffen of op te schorten omwille van humanitaire redenen.

Verzoeker heeft in zijn verzoek volgende redenen opgegeven voor de opheffing van het inreisverbod:

- *de schorsing van het bevel bij uiterst dringende noodzakelijkheid;*
- *de ongelukkige omstandigheid dat het verzoek tot nietigverklaring blijkbaar niet op rol werd gebracht, hoewel het verzoek wel werd opgesteld en verzonden;*
- *het verstrijken van anderhalf jaar sedert het inreisverbod;*
- *de wens en intentie van verzoeker om een procedure gezinshereniging aan te vatten met zijn jonge dochter, [E.] (2 jaar oud) en het wederzijds gemis dat verzoeker en zijn dochter ervaren;*

[...]

Verwerende partij weigert de opheffing en overweegt als volgt:

- dat het gedrag van betrokkene een gevaar is voor de maatschappij;
- dat hij nog geen aanvraag heeft ingediend teneinde zijn verblijf te regulariseren;
- dat de moderne communicatiekanalen toelaten contact te onderhouden;
- de schending van de openbare orde wegens zwaarder door dan de ernst van de schendingen van de openbare orde;

Geen van voormelde overwegingen kan worden aangenomen.

(i) Nopens het voorgehouden gevaar voor de openbare orde

[...]

Verwerende partij betoogt dat verzoeker "door zijn gedrag een gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde".

Ter adstructie van deze stelling beperkt verweerder zich ertoe te verwijzen naar een proces-verbaal van 9 augustus 2019 dat nooit aanleiding heeft gegeven tot enige vervolging, laat staan veroordeling, en waarvan verwerende inhoudelijk nooit kennis heeft genomen.

Het louter verwijzen naar een Proces-Verbaal dat uiteindelijk geen aanleiding heeft gegeven tot enige strafrechtelijke vervolging en waarvan verwerende partij zelfs inhoudelijk geen kennis heeft genomen (!), kan in alle redelijkheid niet worden beschouwd als een afdoende motivering ad eternum voor de stelling dat "verzoeker een gevaar is voor onze maatschappij".

Op het ogenblik van de redactie van een PV (of zelfs enige tijd erna) zou men nog ternauwernood kunnen aanvaarden dat dit PV een indicatie oplevert van een gevaar voor de openbare orde (in afwachting van een latere inhoudelijke beoordeling); wanneer evenwel meer dan anderhalf jaar later blijkt dat de redactie van het PV uiteindelijk zelfs geen aanleiding heeft gegeven tot enige strafrechtelijke vervolging/ veroordeling, kan verwerende partij redelijkerwijze niet blijven(d) verwijzen naar de redactie van dit PV om nog steeds het "gevaar voor de openbare orde" te schragen, a fortiori wanneer de gemachtigde nooit kennis heeft genomen van de inhoud van het PV (doch enkel van de kwalificaties vermeld in het PV/ administratief verslag, dewelke uiteraard niet toelaten te oordelen over de materialiteit van de feiten, laat staan de over schuldvrage).

Het openbare-orde- argument kan in de gegeven omstandigheden niet gestand houden en de motivering van de gemachtigde terzake het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker nog steeds zou betekenen, kan redelijkerwijze niet aanvaard worden.

De bestreden beslissing mist de vereiste pertinentie zodat een schending van art. 74/12 Vreemdelingenwet iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel iuo. de materiële motiveringsplicht dient te worden aangenomen.

(ii) Nopens de overweging van verwerende partij dat verzoeker nog geen aanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te regulariseren

[...]

In zijn verzoek tot intrekking c.q. opschorting heeft verzoeker duidelijk aangegeven dat hij een procedure gezinshereniging met kind en partner wenst aan te vatten, en dat hij in die optiek om de intrekking c.q. opschorting van het inreisverbod verzoekt, aangezien het inreisverbod immers in de weg staat aan de indiening van zulke aanvraag gezinshereniging.

De overweging dat verzoeker eerder geen aanvraag heeft ingediend, doet geen afbreuk aan de legitimiteit c.q. pertinentie van het motief in hoofde van verzoeker om zulke aanvraag thans wel in te dienen.

De overweging van verwerende partij dat zulks eerder niet gebeurd zou zijn vormt geen afdoende antwoord op de door verzoeker uitdrukkelijk aangevoerde grondslag van zijn verzoek tot intrekking van het inreisverbod, nl. hem in de mogelijkheid te stellen een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

De motivering van verwerende partij kan niet worden aangenomen.

(iii) Nopens de overweging dat het contact ook met de moderne communicatiekanalen kan worden onderhouden

[...]

Ook de overweging dat verzoeker het contact met partner en kind zou kunnen onderhouden middels de moderne communicatiekanalen geeft geen bevredigend antwoord op het motief van verzoeker om een aanvraag gezinshereniging in te dienen, teneinde hem in de mogelijkheid te stellen eindelijk (na ca. 2 jaar scheiding/ verwijdering) een volwaardig gezinsleven te leven.

(iv) Nopens de schendingen van de openbare orde die zwaarder zouden doorwegen dan het gezinsleven

[...]

Verwerende partij betoogt ten slotte dat de banden die verzoeker heeft in België niet opwegen ten aanzien van de ernst van de schending?« van de openbare orde.

Zulke motivering is niet ernstig en kan niet worden aangenomen.

Enkel één proces-verbaal werd opgesteld zodat de verwijzing/ suggestie naar meerdere schending?« van de openbare orde feitelijk onjuist is.

Bovendien is er thans geen (minstens onvoldoende) grondslag om nog enige schending van de openbare orde te weerhouden; het betreffende PV heeft — zoals hoger reeds uiteengezet - heeft uiteindelijk geen aanleiding gegeven tot enige strafrechtelijke vervolging of veroordeling van verzoeker.

Zeker wanneer blijkt dat verwerende partij nooit kennis heeft genomen van de inhoud van het PV en wanneer vervolgens ook nog eens blijkt dat er nooit enige strafrechtelijke vervolging werd ingesteld ten aanzien van verzoeker, kan de opmaak van dit PV niet ad eternum de stelling schragen dat verzoeker als een gevaar voor de openbare orde dient te worden beschouwd, a fortiori wanneer inmiddels (zoals in cast het geval is) verschillende verjaren verstreken zijn sedert de redactie van het PV.*

De overweging dat de gezinsbanden van verzoeker op Belgisch grondgebied niet opwegen tegen de ernst van de schendingen van de openbare orde zwaarder mist derhalve feitelijke grondslag en vormt geen afdoende of redelijke motivering voor de weigering tot intrekking van het inreisverbod.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. In voorliggend geval dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepaling wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2. De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3. Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5. De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6. Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen."

2.4. In casu kan worden aangenomen dat verzoeker, via de Belgische ambassade van Sofia, Bulgarije, een verzoek richtte tot opheffing of intrekking van het hem op 9 augustus 2019 opgelegde inreisverbod voor drie jaar, dit in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet en "*om familiale – humanitaire redenen*".

2.5. In artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager dient te voldoen teneinde een opheffing of opschorting van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen te bekomen. Verweerder beschikt ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid en het toekennen van een opheffing of een opschorting is geen recht maar een gunst. De humanitaire redenen kunnen bestaan uit specifieke medische of familiale redenen en verweerder dient elke aanvraag individueel te onderzoeken waarbij hij ook rekening kan houden met contra-elementen (cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p. 22).

2.6. Concreet betoogde verzoeker in zijn verzoek tot opschorting of opheffing van het inreisverbod dat de verwijderingsbeslissing waarmee dit inreisverbod gepaard ging in eerste instantie werd geschorst door de Raad alsook dat om onduidelijke redenen geen beroep tegen het inreisverbod werd ingesteld, maar dat volgens hem dit wel tot nietigverklaring ervan zou hebben geleid. Hij wees er nog op dat intussen meer dan anderhalf jaar is verstreken, zijn dochter intussen bijna 2 jaar is en het gemis voor hem en zijn dochter en partner zwaar begint te wegen. Hij stelde dat hij de gezinshereniging met zijn dochter wenst te vragen en hij met het oog hierop de opheffing of intrekking van het inreisverbod "*om familiale – humanitaire redenen*" vraagt in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

2.7. In de bestreden beslissing weigerde verweerder de intrekking of opschorting van het inreisverbod van 9 augustus 2019 in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Hij wees erop dat, gelet op het proces-verbaal van 9 augustus 2019, verzoeker door zijn gedrag een gevaar vormt voor de maatschappij. Vervolgens ging verweerder in op het door verzoeker ingeroepen gezinsleven met zijn partner en kind met recht op verblijf in België. Hij stelde allereerst dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker reeds een aanvraag indiende om zijn verblijf in regel te stellen. Verweerder motiveerde vervolgens dat verzoeker en zijn gezinsleden tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, alsook dat de partner en het kind verzoeker kunnen bezoeken in het land van herkomst. Daarnaast stelde verweerder nog dat het niet wordt aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de partner en het kind – al dan niet tijdelijk – bij verzoeker in het land van herkomst of elders kunnen verblijven. Gelet op deze vaststellingen, oordeelde verweerder dat verzoekers banden in België niet van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat zij opwegen tegen het gevaar dat verzoeker, door zijn persoonlijk gedrag, vertegenwoordigt voor de openbare orde.

2.8. In eerste instantie betwist verzoeker de motivering dat hij door zijn gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij betoogt dat het proces-verbaal waarnaar wordt verwezen nooit aanleiding gaf tot een vervolging of veroordeling. Hij merkt nog op dat verweerder inhoudelijk nooit kennis heeft genomen van het proces-verbaal. De loutere verwijzing naar het proces-verbaal kan in deze omstandigheden volgens hem niet volstaan als motivering. Hij stelt dat verweerder niet in redelijkheid "*tot in de eeuwigheid*" kan verwijzen naar dit proces-verbaal om een gevaar voor de openbare orde te motiveren.

In het inreisverbod van 9 augustus 2019 deed verweerder met betrekking tot het proces-verbaal van 9 augustus 2019 de volgende vaststellingen:

“L'intéressé a été intercepté en flagrant délit d'association de malfaiteurs dans le cadre de la vente des stupéfiants et trafic d'armes PV n° BR.10.L6.033841/2019 de la police de Schaerbeek. Eu égard au caractère frauduleux de ces faits, on peut conclure que l'intéressé, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public.

[...]

L'intéressé n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge et à troubler l'ordre public. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection de l'ordre public, une interdiction d'entrée de 3 ans n'est pas disproportionnée.”

(eigen vertaling : “Betrokkene werd op heterdaad betrapt voor vereniging van misdadigers in het kader van de verkoop van verdovende middelen en wapenhandel PV nr. BR.10.L6.03384/2019 van de politie van Schaerbeek. Gezien het frauduleuze karakter van deze feiten kan worden geconcludeerd dat betrokkene door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde in gevaar te kunnen brengen.

[...]

Betrokkene aarzelde niet om illegaal op het Belgisch grondgebied te verblijven en de openbare orde te verstoren. Gezien al deze elementen, het belang van immigratiecontrole en de bescherming van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar niet disproportioneel.”)

Gelet op de betrapping op heterdaad voor vereniging van misdadigers in het kader van de verkoop van verdovende middelen en wapenhandel, en het frauduleuze karakter van deze feiten, was verweerder dus van mening dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en dat het om de openbare orde te beschermen proportioneel was om verzoeker gedurende drie jaar te verbieden op het Belgische en Schengengrondgebied te verblijven.

Verzoeker ging niet in beroep tegen dit inreisverbod van 9 augustus 2019, waardoor het definitief in het rechtsverkeer is en de wettigheid hiervan als vaststaande moet worden beschouwd. Verder moet wat betreft de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat, worden opgemerkt dat het hiertegen ingestelde beroep tot nietigverklaring uiteindelijk werd verworpen. Er blijkt in deze situatie niet dat verzoeker nog dienstig kan verwijzen naar het initiële schorsingsarrest in uiterst dringende noodzakelijkheid van deze verwijderingsbeslissing. Ook valt trouwens niet in te zien dat verweerder met dit schorsingsarrest nog specifiek rekening diende te houden, gelet op de latere verwerping van het annulatieberoep.

Op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet moet de derdelander die een hem opgelegd inreisverbod wenst te zien opheffen of opgeschort hiertoe een gemotiveerd verzoek indienen. Hij dient met andere woorden op precieze en duidelijke wijze aan te geven om welke reden(en) hij van mening is dat het inreisverbod dient te worden opgeheven of opgeschort. Het onderzoek van de wettigheid van de bestreden beslissing draait dan ook hoofdzakelijk rond de vraag of verweerder een zorgvuldige en kennelijk redelijk beoordeling heeft gemaakt van de opgeworpen redenen voor de opheffing of opschorting van het inreisverbod.

De vaststelling dringt zich op dat verzoeker in zijn verzoek tot opheffing van het inreisverbod nergens wees op zijn thans ontwikkelde argumenten, in het bijzonder dat het eerder vastgestelde gevaar voor de openbare orde niet langer aan de orde is en dat er geen sprake was van een vervolging of veroordeling naar aanleiding van het proces-verbaal van 9 augustus 2019. Nergens gaf hij aan dat de redenen van openbare orde die ten grondslag liggen aan het inreisverbod voor drie jaar niet langer spelen. In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat met deze argumenten ten onrechte geen rekening is gehouden en maakt hij evenmin aannemelijk dat verweerder, zoals kan worden aangenomen dat dit het geval is in de bestreden beslissing, niet mocht volstaan met het terugvallen op zijn eerdere beoordeling in het inreisverbod dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde gelet op de feiten die aanleiding vormden voor het proces-verbaal van 9 augustus 2019. Verweerder heeft eerder reeds geoordeeld dat deze feiten het proportioneel maken om verzoeker gedurende drie jaar niet toe te laten op het Schengengrondgebied en verzoeker bracht in zijn aanvraag tot opheffing of opschorting van dit inreisverbod geen nieuwe argumenten naar voor die maken dat hieromtrent een her- of gewijzigde beoordeling zich opdroeg.

Nu verzoeker in zijn verzoek tot opheffing van het inreisverbod hooguit wees op het verstrijken van een termijn van anderhalf jaar sinds de oplegging, blijkt niet dat verweerder onzorgvuldig, kennelijk

onredelijk of onwettig heeft gehandeld waar hij zijn eerdere beoordeling inzake het gevaar voor de openbare orde handhaafde. Deze eerdere beoordeling kwam hierop neer dat verweerder het nodig achtte om verzoeker de toegang tot het grondgebied te verbieden voor drie jaar wegens (onder meer) redenen van openbare orde, niet *“ad eternum”*. Verweerder heeft geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om een inreisverbod voor meer dan vijf jaar op te leggen, omwille van *“ernstige redenen van openbare orde”*. Verzoekers betoog als zou verweerder *“ad eternum”* blijven verwijzen naar het proces-verbaal van 9 augustus 2019 is in de voorliggende situatie niet ernstig. Er moet worden aangenomen dat verweerder in het voorliggende geval enkel heeft besloten zijn eerdere beoordeling in het inreisverbod van 9 augustus 2019 te handhaven.

In zoverre verzoeker thans stelt dat niet blijkt dat verweerder ooit kennis heeft genomen van het proces-verbaal zelf, is dit ook eerder een kritiek tegen het initiële inreisverbod, dat niet het voorwerp is van huidig beroep. Hiermee toont verzoeker nog niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling inzake het gevaar van de openbare orde dat teruggaat op dit inreisverbod steunde op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding.

In zoverre verzoeker stelt dat het proces-verbaal waarnaar wordt verwezen nooit aanleiding gaf tot een vervolging of veroordeling, merkt de Raad nog op dat verzoeker nalaat in dit verband de nodige stavingstukken voor te leggen. Bovendien wijst de Raad erop dat verweerder in alle geval bevoegd is om maatregelen te treffen die de openbare orde dienen te vrijwaren, dat hij in dit verband een eigen appreciatiebevoegdheid heeft en dat hij hierbij ook rekening kan houden met feiten die niet tot een veroordeling hebben geleid of zelfs door het parket werden geseponeerd (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker geeft op zich met zijn betoog geenszins aan de feiten die ten grondslag lagen en liggen aan de vaststelling van een gevaar voor de openbare orde, of zijn betrokkenheid bij de betreffende feiten, te betwisten. Hij toont ook op geen enkele wijze aan dat in het kader van het onderzoek hiernaar werd vastgesteld dat hij alsnog niet betrokken bleek te zijn bij deze feiten.

2.9. In tweede instantie stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de in de bestreden beslissing in antwoord op het ingeroepen gezinsleven opgenomen overweging dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij reeds een aanvraag indiende om zijn verblijf in regel te stellen. Hij wijst erop dat hij vroeg om de intrekking van het inreisverbod om de procedure tot gezinshereniging met zijn partner en kind te kunnen opstarten. Met deze motivering is volgens verzoeker dan ook niet afdoende geantwoord op deze argumentatie in de aanvraag.

De Raad merkt op dat de motivering van de bestreden beslissing in zijn geheel moet worden gelezen. Inzake het ingeroepen gezinsleven met partner en kind, heeft verweerder niet louter gemotiveerd dat verzoeker niet reeds een aanvraag indiende om zijn verblijf in regel te stellen. Hij heeft ook verder gemotiveerd dat verzoeker en zijn gezinsleden tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, alsook dat de partner en het kind verzoeker kunnen bezoeken in het land van herkomst. Daarnaast stelde verweerder ook dat het niet wordt aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de partner en het kind – al dan niet tijdelijk – samen met verzoeker in het land van herkomst of elders kunnen verblijven. Gelet op deze vaststellingen, stelt verweerder dat verzoekers banden in België niet van dergelijke uitzonderlijke aard zijn dat zij opwegen tegen het gevaar dat verzoeker, door zijn persoonlijk gedrag, vertegenwoordigt voor de openbare orde. Om deze reden acht hij het niet nodig het inreisverbod van 9 augustus 2019 op te heffen of op te schorten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met deze motivering niet afdoende is geantwoord op het in de aanvraag ingeroepen gezinsleven.

Nu, in het kader van de belangenafweging overeenkomstig het recht op eerbiediging van het gezinsleven, het EHRM reeds duidelijk heeft geoordeeld dat indien het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn, enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142), moet ook worden aangenomen dat de vaststelling van verweerder dat verzoeker zelfs nooit een aanvraag indiende om zijn verblijf in België in regel te stellen wel degelijk ook relevant is. Zowel verzoeker als zijn partner wisten in de voorliggende situatie immers dat het gezinsleven in België precair was.

Bovendien was er van dit gezinsleven reeds sprake op het ogenblik dat verweerder op 9 augustus 2019 besliste tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Er is toen reeds rekening gehouden met

verzoekers gezinsleven, waarbij er ook reeds werd gewezen op het gegeven dat verzoeker had nagelaten om zijn verblijf in regel te stellen. Verzoeker bracht inzake de gezinssituatie in zijn verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wezenlijk geen gewijzigde omstandigheden of nieuwe elementen naar voor. Hij voegde zo ook enkel de geboorteakte van zijn kind en de verblijfstitel van zijn partner. Het loutere gegeven dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om het inreisverbod in te trekken of op te heffen aangaf dat hij alsnog graag een verblijfsaanvraag, dit is aanvraag tot gezinshereniging, in België zou indienen, betekent nog niet dat verweerder hieraan een positief gevolg dient te geven. Verzoeker toont dit alleszins niet aan met zijn kritiek. De Raad herhaalt dat de opheffing of opschorting van het inreisverbod, zoals bedoeld in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, een gunst is en geen recht. Het kan volstaan dat verweerder aangaf waarom hij het op grond van het ingeroepen gezinsleven niet nodig achtte om het eerdere inreisverbod op te heffen of op te schorten, wat wel degelijk het geval was. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder het gezinsleven in rekening heeft gebracht, maar van oordeel was dat dit de verdere uitwerking van het inreisverbod niet in de weg staat. Bovendien dient er ook nogmaals op te worden gewezen dat verzoeker enkel tijdelijk, met name voor drie jaar, de toegang tot het grondgebied werd geweigerd.

2.10. In derde instantie betoogt verzoeker dat de motivering dat hij nauw contact via de moderne communicatiemiddelen kan onderhouden met zijn gezinsleden voor hem geen bevredigend antwoord is. Hij geeft aan een aanvraag tot gezinshereniging te willen indienen om een volwaardig gezinsleven te kunnen leiden.

Er dient andermaal op te worden gewezen dat verweerder in de bestreden beslissing concreet heeft gemotiveerd over hoe verzoeker zijn gezinsbanden kan beleven tijdens de duur van het inreisverbod: *“Betrokkene en zijn familie kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de partner en kind betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op zijn kind beperkt blijven. Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat het kind en partner - al dan niet tijdelijk - bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RVV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016).”* Verzoeker betwist geenszins dat hij via moderne communicatiemiddelen nauw contact kan houden met zijn gezin. Evenmin toont hij aan dat er concrete hinderpalen zouden bestaan voor zijn gezinsleden om, al dan niet tijdelijk, samen met verzoeker in Albanië of elders te verblijven. Verzoeker toont dus geenszins aan dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat hij geen volwaardig gezinsleven kan leiden. Verzoeker toont het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling in de bestreden beslissing dan ook niet aan.

2.11. Verzoeker stelt ten slotte dat hij niet akkoord kan gaan met de beoordeling dat de banden die hij in België heeft niet opwegen tegen de redenen van openbare orde. Hij benadrukt dat er enkel dit ene proces-verbaal is en geen meervoudige schendingen van de openbare orde en herhaalt zijn eerdere standpunt dat er actueel geen voldoende grondslag meer is om een gevaar voor de openbare orde te weerhouden.

Er werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder in de bestreden beslissing zijn eerdere beoordeling niet kon handhaven dat een inreisverbod voor drie jaar onder meer ter bescherming van de openbare orde gerechtvaardigd is. Er werd reeds ingegaan op de aangehaalde argumenten. Verweerder hield hierbij ook enkel rekening met de feiten die aanleiding waren tot het opstellen van het vermelde proces-verbaal van 9 augustus 2019. De verwijzing naar *“schendingen van de openbare”* doet hier niet anders over oordelen.

Rekening houdend met de vaststelling dat er geen hinderpalen blijken om het gezinsleden, al dan niet tijdelijk, in het land van herkomst of elders verder te zetten, blijkt ook geenszins als zouden hierdoor verzoekers gezinsbelangen noemenswaardig worden geschaad. De partner van verzoeker beschikt eveneens over de Albanese nationaliteit en blijken de stukken van het administratief dossier verbleven zij en haar kind, terwijl verzoeker in België werd tegengehouden op 9 augustus 2019, voor vakantie in Albanië. Aldus blijken de partner en het kind wel degelijk ook nog concrete banden te hebben met Albanië. Er blijkt dus in geen geval dat verzoekers grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven in het gedrang is. Hij geeft dit zelf ook niet aan, nu hij niet de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert.

Door op 15 maart 2021 een verzoek in te dienen met de vraag om het inreisverbod op te heffen, vroeg verzoeker in wezen aan verweerder om zijn eerdere beoordeling aangaande het inreisverbod van drie jaar te herzien. Hij bracht hierbij evenwel geen nieuwe omstandigheden of elementen naar voor die zulks konden rechtvaardigen. Hij verwees louter naar humanitaire elementen, dit is een gezinsleven,

waarmee reeds bij het opleggen van het inreisverbod voor de duur van drie jaar rekening werd gehouden. In de bestreden beslissing heeft verweerder geoordeeld dat hij op grond van het ingeroepen gezinsleven geen reden ziet om zijn eerdere beoordeling, die hij heeft gedaan in het inreisverbod van 9 augustus 2019, te herzien. Deze beoordeling komt de Raad gelet op wat voorafgaat niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor.

2.12. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze. Een schending van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.13. Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS